

juni 2023 (Spanje)

Komend vanuit een vierjarig verblijf in Japan belandde ik in 1969 in de brugklas van het EPL. De cultuurschok was best groot met o.a. het Amerikaanse High School systeem waar ik in had gezeten.

En niveau verschil was er ook; als laatste klas in Japan had ik de 7th grade in HighSchool gedaan, qua hoogte is dat de brugklas in Nederland. En omdat mijn talenkennis m.b.t. Nederlands achterliep werd besloten dat ik zou starten in de brugklas, eigenlijk doubleren/'blijven zitten' dus.

Met dit proces ging ik schoorvoetend akkoord en was daarbij verbaasd dat ik ook nog eens Engelse lessen moest gaan bijwonen.

Maar goed, in de brugklas stond ik toch een keer huilend voor de klas tijdens een 'beurt' bij meneer Sandee toen ik een zelfstandig naamwoord als koppelwerkwoord benoemde en de hele klas in een deuk lag.

Toen was er nog orde bij Sandee, in de tweede klas vlogen de rozenbottels je om de oren tijdens zijn lessen.

Ik maakte daar voor het eerst kennis mee toen ik 'me kwam verspreiden' vanwege een uitgevallen les.

Allerlei verzinsels waren er m.i. op het EPL om rust en orde te creëren en te handhaven.

Mijn heftigste herinneringen gaan naar gymleraar Bayards, die het waagde om lijfstraffen toe te passen als iemand iets flikte dat hem niet zinde.. en dat waren geen zachtzinnige acties.

Dit waren zaken die ik ook in Japan had meegemaakt op Canadian Academy (naam van onze school aldaar). Mijn vader was daar in actie gekomen en nam ook meteen actie toen hij hoorde van Bayard's aanpak.

Hij heeft via contact met de rector gemeld dat hij de man zou aanklagen als een van zijn kinderen iets dergelijks zou meemaken.

Mijn broers en ik hebben nooit iets meegemaakt maar Bayards is niet echt aangepakt want 2 jaar later schopte hij een knul zo hard (heb een sterk vermoeden waar die 'm raakte) dat de persoon in kwestie kermend vanuit de hal naar buiten kwam gekropen.

Niet te geloven dat Bayards later zelfs nog tot conrector werd gepromoot terwijl wij, steeds mondiger wordend de man steeds meer gingen uitdagen: 'wat is nu eigenlijk uw functie hier op school?'

In de derde klas Atheneum begon ik m'n draai een beetje te vinden; had ook contact met andere leerlingen via muzikale interesses, dus niet perse klasgenoten of VWO'ers. . er ontstond een bandje dat we The Nazz noemden, met gemotiveerd aanstormend talent van zowel HAVO als VWO.

Achteraf denk ik dat deze muzikale uitlaatklep me veel meer heeft geboden, en die tijd leuk en boeiend heeft gemaakt dan ik me toen realiseerde; ik vond leren/studeren redelijk duf, voer mee op de stroom van ons EPL en welgestelde ouders die de route al enigszins hadden bepaald voor hun kroost, ik dacht 'ik doe wel mee zolang als 't werkt'.

Ik bleef zitten in de 4^e, was even ontroostbaar maar belandde vervolgens in een dynamisch gebeuren in het schooljaar '73/'74. Wat een toffe groep mensen was dat met elkaar, de zittenblijvers en de nieuwkomers in de vierde.. klas 4A2 samen met klas 4B1 staat me bij als de kern van de 'togetherness' ..

En kwam in het bestuur van de leerlingenvereniging; prima want had tijd over, had de 4^e al een keer gedaan ;-)

De reactie op onze examenstunt spreekt m.i. boekdelen m.b.t. het autoritaire- en wereldvreemde karakter van onze schoolleiding.

Ben blij om een bijdrage te hebben kunnen leveren aan het intomen van die reactie. Marten van D. en ik togen naar het ED om verslag te doen van hoe we als vee bij elkaar werden gedreven toen we de opgefokte (con)reactoren binnen lieten en vervolgens met uitsluiting van examen werden bedreigd.

Enfin, een fraai afscheid toch van de EPL jaren al met al !

Een en ander botste behoorlijk toen ik Economie ging studeren (vnl. op aandringen van m'n Pa) en ik na 3 maanden besloot over te stappen naar Psychologie. All hell broke loose in 't ouderlijk huis en ik deed interessante ontdekkingen over drijfveren van Jan en alleman. Maar het belangrijkste was dat ik m'n eigen drijfveren probeerde te ontdekken en ruim baan gaf..

Mijn propedeuse kon ik sowieso niet halen in '76/'77 omdat ik opgeroepen werd voor militaire dienst. Had door Japan een jaar verloren en was vervolgens 1x blijven zitten, ik was 20 toen ik van school kwam!

Uitstel van militaire dienstplicht was no way meer van toepassing..

Ook in militaire dienst had ik de houding van 'ik doe wel mee zolang als 't werkt'.

Als vwo'er zijnde werd me gevraagd om een officers opleiding te doen maar daar had ik geen oren naar, de dienstdtijd duurde dan ook langer.

Tijdens m'n opleiding tot chauffeur kwam er een fase van oefenen met schieten op o.a. menselijke poppen.

Dat gebeuren gaf mij de overtuiging dat ik nooit zou schieten op een medemens en ik besloot te 'deserteren'.

Ja echt, in vredetijd heet dat ook zo, alleen staat er dan niet de doodstraf op.

Ik vernam op mijn onderduik adres bij een vriendin in Tilburg dat de Marechaussee op allerlei adressen opdook om me te arresteren. Het liep uit de hand op en ik besloot me weer te melden en mijn lot te dragen.

De straf viel mee en na mijn dienstdtijd deed ik een beroep op de wet gewetensbezwaren; een aantal stroperige onderzoeken en 2 rechtszaken kostte het om dat eindelijk gehonoreerd te zien.

De dienstdtijd was een goede tijd voor bezinning; ik kwam tot het besef dat muziek mijn passie was en schoof het WO aan de kant; en ik bereidde me in m'n vrije tijd voor om toelatingsexamen voor het conservatorium te gaan doen. De gitaar was mijn instrument maar klassiek gitaar was een onontgonnen gebied voor mij (de klassieke approach was de enige optie op de conservatoria eind jaren '70, dat is nu volledig anders met bv. jazz- en flamenco gitaar opties etc.)

Daarom een spoedcursus gestart ('77/'78); werd zowel in A'dam als Tilburg aangenomen voor AMV (Algemene Muzikale Vorming) en Schoolmuziek, beide in essentie docenten opleidingen. 'Hoofdvak gitaar' zat er niet in maar klassiek gitaar was sowieso geen echte ambitie en ik zat wel enigszins in de richting waar ik heen wilde.

Na twee jaar had ik het gezien op het conservatorium; had me ook redelijk ontwikkeld als geluidsman en ging werken voor een muziekhandel waarvan de baas een audiostudio ging starten. Daarnaast nam ik privé flamenco lessen en speelde in diverse bandjes met platencontract ambities; met m'n eigen groep PrimaVista lukte dat bij platenmaatschappij EMI, maar via deze verkenning van het commerciële wereldje rondom (pop)muziek had ik daar halverwege de jaren '80 helemaal genoeg van.

Eind jaren '80, begin jaren '90 kwam ik via uitstapjes en diverse theater ervaringen weer wat frisser terug in een muzikale ontwikkeling. Voor het verloop daarvan zie www.spanishblues.nl.

In 1986 vatte ik het plan op om iets anders te gaan doen dan me louter te richten op muziek en kwam op het idee om te proberen een klein watersport gebeuren op te starten in Spanje aan de CostaBrava. Dat gebeuren zou vnl. gaan over zeilen en waterskiën. Was volop bezig met vaarbewijzen, vergunningen, cursus Spaans, een brief aan de burgemeester van het dorp dat ik

in gedachte had .. toen zag ik opeens de naam Margje P. bij de aftiteling van een VPRO programma over Bolivia; zij had in dat programma een aantal mensen geïnterviewd in het Spaans.

Da's waar ook dacht ik, Margje, geboren in Argentinië en vloeiend Spaans sprekend (!); via via kreeg ik haar telefoonnummer, vertelde haar mijn plan en vroeg haar of ze mijn brief aan de burgemeester wilde vertalen ..

dat deed ze en later vroeg ik haar mee als tolk voor de gesprekken die gevoerd diende te worden in Spanje om dit plan van de grond te krijgen.

Op het EPL kenden Margje en ik elkaar natuurlijk, we zaten samen in de 'dynamische' vierde klas en ook samen in het bestuur. Toch nooit heel close geworden met elkaar en in de vijfde en zesde werd ons contact weer minder.

In Amsterdam hadden we even contact toen zij in de kraakbeweging zat; haar 'afdeling' (met veel oud EPLers) had een spreekuur geregeld voor toekomstige krakers in A'dam in hun gekraakte pand aan de Anjelierstraat in de Jordaan. Ik heb vervolgens een etage gekraakt in de 3^e Oosterparkstraat waar ik woonde van '77 tot '80.

De schroom om haar te benaderen was dus niet zo groot en ik was superblij dat ze meewerkte aan mijn plan.

Maar in the proces raakten we hevig verliefd op elkaar; dat werd heftig want we hadden allebei een relatie.

Het werd vervolgens een soort puin ruimen en we hebben elkaar, verliefd of niet, toen 2 jaar niet gezien.

We hoorden daarna via via dat we allebei single door het leven gingen en begonnen elkaar te schrijven en weer te zien in '89. We bleken nog steeds, of weer verliefd en een nieuw hoofdstuk startte; we kregen in 1993 onze dochter Luce; we hadden tot die tijd een LAT relatie (A'dam/Ehn) en gingen vanaf 1993 samenwonen in Eindhoven.

Na onze dochters middelbare schooltijd besloten wij om, na altijd in de stad te hebben gewoond, iets anders te gaan doen. Van 2011 tot 2021 woonden we in Engelen (bij DenBosch) in een grote dijkwoning tussen de rivieren, de Maas en de Dieze. Engelen is op een nare manier in het nieuws nu, dat was ff schrikken voor ons..

In 2021 kwam er opeens een interessante optie om in AalstWaalre te gaan wonen, en zo belandden wij vlak onder Eindhoven, in het dorp waar Margje na haar Argentinië tijd vanaf 1969 met haar familie woonde. Lekker maf allemaal ..

Achteraf denk ik weleens dat een deel van onze klik bestaat/bestond uit het moeten 'copen' met een leven- en opgroeien in een andere cultuur; in mijn geval, dat je na vormende jaren, je draai moet zien te vinden in een vaderland waarvan je vervreemd bent. In Marg's geval, je draai vinden in een land dat je in z'n geheel niet kent.

Ik ben inmiddels al een tijdje zgn. met pensioen maar voor musici stopt het werkend leven niet zomaar, zeker niet als zelfstandig ondernemer. Wat ik opgebouwd heb ging/gaat gewoon door en eigenlijk studeer ik nog steeds flamenco gitaar, daar ben je nooit mee klaar..

Ben afgelopen januari 70 geworden, ben dat nog aan het behappen en verwerken, serieus .. Maar heel blij dat alles nog functioneert en er zich nog geen ernstige bedreigingen hebben gemeld.

Vind het een leuk vooruitzicht om velen van toen weer te treffen in november (met dank aan Jan!).

Dapper ook van een ieder die meedoet; de een heeft een vrolijker verhaal dan de ander waarschijnlijk.

En die frisse snoetjes en strakke lijven van toen hebben we niet meer maar zo staan we wel in elkaars herinnering natuurlijk ;-)

Maar dat alles maakt het gebeuren alleen maar interessanter toch ?

Eric van Donkersgoed

selfie Eric & Margje, 15 oktober 2026 (Portugal)